

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 1475/2024

Decizia nr. 1475

Ședința publică din data de 13 martie 2024

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Acțiunea judiciară

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Bacău, secția a II-a, contencios administrativ și fiscal, în data de 26.02.2021, sub nr. x/2021, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâtul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună anularea Hotărârii nr. 106 din 27.01.2021 emise de pârât prin care s-a reținut că aspectele sesizate de petentul B. prin petiția nr. 2398/24.04.2020 constituie fapte de discriminare, potrivit art. 2 alin. (1) și art. 15 din O.G. nr. 137/2000, și exonerarea reclamantului de la plata amenzii în cuantum de 5.000 RON stabilită în sarcina acestuia prin hotărârea contestată.

2. Soluțiile pronunțate în primul ciclu procesual

2.1. Curtea de Apel Bacău, secția a II-a, contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. 74 din 25.06.2021, a respins excepția inadmisibilității acțiunii, a admis acțiunea reclamantului și a anulat Hotărârea nr. 106/2021 emisă de către pârât.

2.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, secția de contencios administrativ și fiscal, prin decizia nr. 4276 din 29.09.2022, a admis recursul, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

În considerentele deciziei, instanța de control judiciar a apreciat că este fondat motivul de casare reglementat de prevederile art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., întrucât sentința contestată a fost pronunțată cu eludare regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității. În concret, instanța a reținut că a fost încălcat principiul disponibilității părților, precum și pe cel al contradictorialității și al dreptului la apărare, în condițiile în care acestea au solicitat introducerea în cauză a titularului petiției ce au făcut obiectul procedurii administrative desfășurate de autoritatea pârâtă și finalizată prin emiterea hotărârii contestate, iar prima instanță a respins această solicitare de stabilire legală a cadrului procesual cu o motivare greșită, ce nu susține soluția pronunțată din perspectiva reliefată.

3. Soluția pronunțată de prima instanță în fond după casare

Curtea de Apel Bacău, secția a II-a, contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. 32 din 24.03.2023, a respins excepția inadmisibilității acțiunii. De asemenea, instanța a respins, ca nefondată, și acțiunea reclamantului A. formulată în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și intervenientul B..

4. Calea de atac exercitată

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamantul, care a solicitat casarea acesteia și, în rejudecare, admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

4.1. În primul motiv de casare, încadrat în drept în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., recurentul a arătat că prima instanță nu i-a analizat motivele de nelegalitate invocate în privința Hotărârii nr. 106/2021, precum și motivele care vizează respectarea drepturilor și libertăților garantate de CEDO sau Protocoalele sale.

Cu privire la motivul legat de depășirea atribuțiilor CNCD la pronunțarea hotărârii atacate, prima instanță, în rejudicare, nu a răspuns la argumentul principal invocat care privea, în esență, faptul că CNCD nu este competent să analizeze opinii cu caracter religios, care nu sunt îndreptate împotriva niciunei persoane sau grup de persoane, și să dea prioritate uneia sau alteia.

De asemenea, recurentul susține că prima instanță nu a răspuns în niciun fel la argumentului său principal, respectiv acela al lipsei punerii în balanță a dreptului său la libertatea de conștiință, precum și a dreptului său la liberă exprimare, cu dreptul la demnitate al grupului pretins vizat de afirmațiile sale, ca parte a dreptului la viață privată, drept reglementat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

4.2. În cel de-al doilea motiv de casare încadrat în drept în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., recurentul a susținut faptul că sentința contestată a fost dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv a art. 15 din O.G. nr. 137/2000 coroborat cu art. 2 din același act normativ, precum și a art. 8-10 din CEDO.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs au fost formulate de către recurent critici de nelegalitate cu privire la hotărârea judecătorească atacată ce vor fi prezentate în continuare.

Recurentul arată că lipsa motivării din perspectiva punerii în balanță a dreptului la libertatea de conștiință și a dreptului la libertatea de exprimare cu cel la demnitate al persoanelor vizate, ca parte a dreptului la viață privată, reprezintă în sine o încălcare a celor două drepturi anterior arătate și echivalează cu limitarea acestora fără a fi aduse argumente pertinente și suficiente. Din perspectiva CEDO, lipsa acestor argumente duce la neîndeplinirea condiției necesității restricției într-o societate democratică și la încălcarea art. 9 și art. 10.

Partea opinează în sensul că, în accepțiunea instanței europene, într-o societate democratică cei care aleg să își exercite libertatea religioasă trebuie să tolereze și să accepte negarea de către alții a credințele lor religioase și chiar propagarea de către alții a unor doctrine ostile la adresa propriei credințe.

Prin postarea sa a urmărit doar exprimarea propriilor opinii religioase, de asemenea creștine, fără să avizeze nicio altă persoană sau grup de persoane, respectiv fără să utilizeze termeni sau expresii umilitoare sau jignitoare. Ca atare, fapta sa nu constituie discriminare și nu poate antrena răspunderea contravențională, deoarece nu este atins gradul minim de severitate al atingerii aduse demnității grupului, pentru a se putea aplica teza a II-a a art. 15 din O.G. nr. 15/2000.

În mod greșit, prima instanță, în rejudicare, a acordat o importanță deosebită și prioritate valorilor etice și modului de a vedea lumea a grupului presupus discriminat, contrar jurisprudenței CEDO.

De altfel, atât analiza intimatului CNCD cât și a primei instanțe au fost viciate, pentru că, în loc să pună în balanță drepturile aflate în concurs, și-a propus exclusiv analizarea necesității restrângerii dreptului său la liberă exprimare, situație din care rezultă o preferință implicită, prezumată pentru dreptul la demnitate.

Recurentul menționează faptul că în mod eronat judecătorul fondului cauzei a reținut faptul că postarea sa reprezintă un atac gratuit la adresa altora și a religiei lor, iar nu o manifestare a propriei libertăți religioase, manifestată în termeni decenti, moderați, cu intenția de a promova toleranța.

De altfel, scopul postării și buna sa credință, manifestată inclusiv prin comportamentul ulterior postării, nu a fost luat în considerare de prima instanță, în rejudicare, deși teza a II-a a art. 15 din O.G. nr. 137/2000 are în vedere în mod expres scopul pentru care este comisă o faptă.

Recurentul susține că, în dezacord cu jurisprudența CEDO, prima instanță a concluzionat că postarea sa nu a pus în dezbatere un subiect de interes public, deoarece a uzat de o comparație care nu era necesară. Or, potrivit CEDO, subiectul exprimării și conținutul său sunt două criterii de analiză de sine stătătoare. Natura de subiect de interes public ar fi trebuit analizată independent, prin referire la întregul conținut al exprimării și a scopului acesteia, iar doza de exagerare utilizată raportat la subiectul de interes public pus în discuție, iar nu invers. Greșita analiză a naturii de subiect de interes public pus în dezbatere a dus și la greșita apreciere a caracterului proporțional al sancțiunii de către prima instanță.

5. Apărările formulate în cauză

Intimatul a formulat note scrise în care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, pentru apărările prezentate la dosar.

6. Soluția instanței de recurs

6.1. Considerații generale

Așa cum s-a precizat la pct. 1 al deciziei de față, recurentul A. a supus controlului instanței de contencios administrativ legalitatea Hotărârii nr. 106 din 27.01.2021 prin care acesta a fost sancționat cu amendă contravențională în sumă de 5.000 RON, întrucât s-a apreciat că faptele pentru care a avut loc sesizarea intimatului Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării constituie fapte de discriminare, potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 15 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În concret, în cuprinsul hotărâri contestate s-a reținut că fapta de discriminare sancționată constă în postarea de către recurent în ziua de Crăciun din anul 2019, pe pagina de C., a următorului mesaj:

"Un copil. Sărac și provenit dintr-o familie foarte ciudată. Un tată trecut de prima tinerețe și o mamă adolescentă. Apărut în lume fără ca părinții lui să fi făcut dragoste. Cu o mamă surrogat și un tată care acceptă paternitatea fără să fi contribuit la ea. Refuzat de comunitate. Născut fără ca părinții să fi fost căsătoriți, doar logodiți. Nașterea lui arată extraordinarul dar și limitele societății în care a apărut.

Acum 2000 de ani s-au întâmplat cele scrise mai sus. Soarta lui este astăzi împărțită de mulți copii din România, dar care nu au avut alături părinți atât de iubitori. Avem peste 50.000 de copii în grija statului. Peste 3000 de copii anual dați spre adopție. Mai mult de o treime din cei 3000 nu își găsesc o familie. Anual aprox. 2000 de copii sunt declarați greu adaptabili - nimeni nu îi vrea în România. Peste o 1000 de copii români au fost traficați doar în UK până în 2007. Recent justiția română nu a găsit niciun vinovat din cele câteva zeci/sute care ar fi fost implicați în traficul a aproape 200 de copii din Țândărei. Acesta este cel mai mediatizat caz recent de trafic de ființe umane din România, dar nicidecum singurul.

Asta arată multe comunități eșuate sau cvasi eșuate în România. Comunități eșuate la fel de mult ca cea din Betleem de acum 2000 de ani. Eșuate din lipsă de implicare a celor din jur.

În fața atâtor comunități eșuate, noi avem șansa de a umple locul păstorilor și magilor care au dat o mână de ajutor acum 2000 de ani. Într-o Românie cu mulți baronași și combinatori, politicienii onești ar trebui să fie păstorii și magii zilelor noastre care dau o mână de ajutor celor care au nevoie: comunități eșuate cu nevoie de solidaritate, generozitate și bună gestionare a bugetului local. În interesul părinților și pruncilor.

Pentru mine și despre asta este Crăciunul: implicare în comunitatea locală pentru cei mai vulnerabili și măsuri de intervenție din partea comunității dincolo de incapacitățile individului.

Crăciun fericit tuturor!"

Raportat la această postare, intimatul CNCD a reținut că afirmațiile analizate nu sunt protejate de prevederile art. 10 din CEDO. Folosirea elementelor religioase pe care se bazează creștinismul, utilizarea unor analogii, trimiteri, comparații cu sintagma/expresiile:

"mamă surrogat", "mamă adolescentă", "fără ca părinții lui să fi făcut dragoste", "dintr-o familie foarte ciudată", "tată care acceptă paternitatea fără să fi contribuit", duc în derizoriu percepțiile, dogmele religiei, ducând în derizoriu chiar miracolul nașterii Mântuitorului. S-a apreciat că textul aduce atingere demnității umane a creștinilor prin crearea unei atmosfere ostile, degradante și umilitoare la adresa acestora, statutul de parlamentar al recurentului implicând o mai mare răspundere în exercitarea libertății de exprimare.

După cum s-a evidențiat la pct. 3 al acestei decizii, în fond după casare, prima instanță a respins excepția inadmisibilității acțiunii, precum și acțiunea reclamantului, ca nefondată.

Analizând sentința atacată, prin prisma criticilor de nelegalitate formulate de recurent, subsumate motivelor de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C. proc. civ., Înalta Curte reține următoarele:

6.2. Motivul prevăzut în art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ.: ("când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei")

Potrivit prevederilor art. 425 alin. (1) lit. b) C. proc. civ., în considerentele hotărârii "se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților."

Ipozezele legale în care se poate reține nemotivarea unei hotărâri judecătorești, conform motivului de casare analizat, sunt: existența unei contrarietăți între considerentele hotărârii, contrarietatea evidentă între dispozitiv și considerente, omisiunea motivării soluției din dispozitiv, precum și prezentarea în exclusivitate a unor motive străine de natura pricinii.

În urma verificării conținutului hotărârii recurate, instanța de control judiciar apreciază că niciuna dintre ipotezele legale subsumate motivului de casare analizat nu se regăsesc în cauza de față. Prima instanță a expus în mod clar și logic argumentele care au fundamentat soluția adoptată, sentința nu cuprinde considerente contradictorii, nu există contradicții între considerentele reținute în aceasta și soluția pronunțată care să conducă la concluzia că nu se poate analiza raționamentul logico-juridic în baza căruia a fost pronunțată. Sumarizând, se poate afirma faptul că hotărârea judecătorească analizată răspunde cerințelor impuse de prevederile art. 425 alin. (1) lit. b) C. proc. civ., în contextul în care, în cuprinsul acesteia se regăsesc prezentate situația de fapt dedusă judecății, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, precum și arătarea argumentelor pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au respins cererile părților.

Cu alte cuvinte, instanța de fond s-a pronunțat asupra tuturor motivelor de nelegalitate ale actului administrativ unilateral cu caracter individual dedus judecății invocate de recurent prin acțiunea pendinte.

În concret, cu privire la motivul legat de depășirea atribuțiilor CNCD la pronunțarea hotărârii atacate, recurentul a susținut faptul că prima instanță, în rejudicare, nu a răspuns la argumentul principal invocat care privea faptul că CNCD nu este competent să analizeze opinii cu caracter religios, care nu sunt îndreptate împotriva niciunei persoane sau grup de persoane, și să dea prioritate uneia sau alteia.

Înalta Curte nu poate primi susținerea recurentului, deoarece curtea de apel a luat în analiză acest motiv de nelegalitate al Hotărârii nr. 106 din 27.01.2021 și a menționat faptul că, în realitate, acesta implică analiza chestiunii legate de includerea faptelor sesizate de petentul B., în sfera de aplicare a art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000. Astfel, reclamantul a arătat că faptele imputate nu vizează discriminarea, astfel cum este definită de art. 2 alin. (1) al O.G. nr. 137/2000, ci reprezintă exprimarea unei opinii în calitatea de creștin a recurentului, opinie care nu este îndreptată împotriva niciunei persoane și nu incită la niciun fel de acțiune împotriva cuiva. Prima instanță a raționat în sensul că afirmațiile recurentului analizate în cauză fac parte din obiectul de reglementare al O.G. nr. 137/2000, ele neputând fi apreciate ca simple opinii de natură religioasă care nu pot fi supuse cenzurii instituției intimate.

Totodată, Înalta Curte nu poate primi nici critica recurentului referitoare la faptul că prima instanță nu a răspuns în niciun fel la argumentul său principal, respectiv acela al omisiunii punerii în balanță a dreptului său la libertatea de conștiință, precum și a dreptului său la liberă exprimare, cu dreptul la demnitate al grupului pretins vizat de afirmațiile sale, ca parte a dreptului la viață privată, drept reglementat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Este de observat faptul că prima instanță a analizat susținerea aflată în discuție și a menționat că analiza faptei reținute în sarcina recurentului a avizat și dreptul său la libertatea de exprimare, în contextul în care hotărârea emisă de intimat indică principiile ce se degajă din dispozițiile art. 10 CEDO și concluzionează în sensul că limitele libertății de exprimare nu au fost depășite.

Instanța de control judiciar apreciază că, în realitate, recurentul își exprimă nemulțumirea cu privire la soluția pronunțată de instanța de fond în legătură cu aceste motive de nelegalitate ale Hotărârii nr. 106/2021, ceea ce nu se subsumează acestui motiv de casare.

În consecință, în raport de toate considerentele anterioare expuse, instanța de control judiciar apreciază că este nefondat motivul de recurs analizat.

6.3. Motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.: ("când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material")

Cu titlu prealabil, Înalta Curte arată că judecătorul fondului a prezentat în mod corect cadrul normativ aplicabil pe subiectul analizat motiv pentru care nu se va mai proceda la reluarea prezentării acestuia în decizia de față.

6.3.1. Critica referitoare la nelegalitatea sentinței pentru greșita aplicare a prevederilor art. 30 alin. (1) și alin. (6) din Constituția României, republicată, raportate la cele ale art. 2 alin. (1) și ale art. 15 din O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și la cele ale art. 8-10 din CEDO

Instanța de control judiciar apreciază că argumentația prezentată de recurent în cadrul acestei critici de nelegalitate a hotărârii judecătorești contestate se raportează în mod greșit la prima teză a dispozițiilor art. 15 din O.G. nr. 137/2000 care se referă la "orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională". În realitate, afirmațiile recurentului sancționate prin Hotărârea nr. 106 din 27.01.2021 se încadrează în ultima teză a articolului analizat care sancționează "comportamentul care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată (...).".

Desigur, așa cum se arată și de către intimat în concluziile scrise formulate în cauză, dreptul încălcat care se impune a fi analizat nu este cel la care face referire recurentul, respectiv "dreptul la libertatea religioasă" (înțeles în sensul legii ca "libertate de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea"), ci dreptul la demnitate și imagine al intimatului-intervenient, respectiv al terților, în legătură cu apartenența și convingerile religioase creștine.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Constituția României, republicată, libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.

Conform alin. (6) al aceluiași articol, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

Desigur, așa cum se susține de intimatul CNCD, exercitarea libertății de exprimare, din perspectiva alin. (1) al art. 30 din Constituție nu trebuie să se plaseze în antiteză cu dispozițiile constituționale ale alin. (2) din același articol, care statuează *expressis verbis* că libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

Este de observat faptul că art. 10 alin. (2) din CEDO stipulează în mod expres că exercitarea libertății de exprimare comportă îndatoriri și responsabilități, putând fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru protecția moralei sau a reputației altora.

Astfel, se conturează ideea că dreptul la libertatea de exprimare nu este un drept absolut și că exercitarea lui trebuie realizată în anumite condiții stabilite în considerarea și pentru protejarea demnității, vieții particulare și imaginii persoanei.

Înalta Curte apreciază că o chestiune esențială în cadrul subiectului analizat este aceea a moderației în exercitarea libertății de exprimare pentru a nu leza alte drepturi fundamentale ale omului.

Din această perspectivă, nu se poate primi argumentația recurentului în sensul că prin producerea și publicarea postării analizate nu a vătămat dreptul la demnitate al persoanelor vizat de articol.

Altfel spus, afirmațiile făcute în cadrul articolului sancționat au un potențial ofensator la adresa apartenențelor la religia creștină, cu atât mai mult dacă avem în vedere și momentul la care ele au fost făcute în spațiul public, respectiv în ziua de Crăciun din anul 2019.

Este evident faptul că recurentul nu și-a exercitat cu bună credință dreptul la libera exprimare și informare, respectiv prin furnizarea în spațiul public a unor informații certe sau verosimile, cu respectarea deontologiei jurnalistice.

Instanța de control judiciar reține că jurisprudența CEDO invocată de recurent nu prezintă relevanță juridică din perspectiva subiectului analizat, deoarece ea face referire la situații concrete în care instanța europeană

a sancționat comportamentul ilegal de cenzurare a libertății de exprimare al cărui scop era acela al transmiterii unor idei sau informații de interes public.

În realitate, Înalta Curte consideră că trebuie avute în vedere interpretările realizate de instanța de la Strasbourg în alte cauze, cum ar fi: cauza Feret v. Belgium (no. 15615/07) din 16.07.2009; cauza Chamber of Judgment din 16.07.2009. În aceste cauze, s-a arătat că este important ca persoanele care se exprimă în spațiul public să nu facă comentarii care se pot răspândi și care pot conduce la creșterea intoleranței.

Înalta Curte apreciază că motivația prezentată în cadrul sentinței pe aspectul respectării ingerinței în libertatea de exprimare a recurentului, a condițiilor impuse în jurisprudența CEDO justifică pe deplin soluția pronunțată asupra acestui motiv de nelegalitate al hotărârii contestate. Prin urmare, instanța de control judiciar își însușește în totalitate această argumentație.

În consecință, pentru toate argumentele mai sus prezentate, instanța de control judiciar apreciază că este nefondată critica de nelegalitate analizată.

6.3.2. Critica referitoare la nelegalitatea sentinței pentru greșita individualizare a sancțiunii contravenționale

Așa cum s-a precizat anterior, recurentul a fost sancționat cu amendă contravențională în sumă de 5.000 RON, în raport de prevederile art. 2 alin. (11) și art. 26 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 8 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte apreciază că este fondată critica recurentului referitoare la greșita individualizare a sancțiunii aplicate prin hotărârea contestată în cauză.

Conform prevederilor art. 26 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000, contravenția prevăzută la art. 2 alin. (11) din ordonanță se sancționează cu amendă de la 2.000 RON la 100.000 RON, dacă discriminarea vizează un grup de persoane sau o comunitate.

Potrivit dispozițiilor art. 21 alin. (3) din O.G. nr. 2/2001, sancțiunea contravențională se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.

În raport de conduita recurentului care ulterior postării analizate a revenit cu o nouă postare în spațiul public prin care și-a cerut scuze, Înalta Curte apreciază că se impune reindividualizarea sancțiunii amenzii contravenționale aplicate pe care o stabilește la suma de 3.000 RON.

6.3.3. În consecință, pentru toate argumentele mai sus prezentate, instanța de control judiciar apreciază că este fondat motivul de casare reglementat de prevederile art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.

7. Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru toate considerentele expuse la punctul anterior, în temeiul art. 20 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 496 C. proc. civ., Înalta Curte va admite recursul, va cassa în parte sentința atacată și, rejudecând, va admite în parte acțiunea, va anula în parte Hotărârea nr. 106 din 27.01.2021, în ceea ce privește cuantumul amenzii contravenționale aplicate pe care o stabilește la suma de 3.000 RON.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursul declarat de A. împotriva deciziei nr. 32/2023 pronunțate la 24 martie 2023 de Curtea de Apel Bacău, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Casează în parte sentința atacată și, rejudecând:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul A., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și intervenientul-forțat B..

Anulează în parte Hotărârea nr. 106/27 ianuarie 2021, în ceea ce privește cuantumul amenzii contravenționale aplicate pe care o stabilește la suma de 3.000 RON.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

Respinge cererea de acordare a cheltuielilor de judecată.

Definitivă.

Soluția va fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată astăzi, 13 martie 2024.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO